

כל המנחות פרק ראשון מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

שיטה מקובצת

[illegible]

ממה לי שניו קודם כו' [ג] ושניו דשני ליה לא מסתבר [א] לכו דרש' המעשה דמינכר [ב] פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות: חטאת קרייה רחמנא לא ישיע [גיד] לבונה כי חטאת היא. (ויקרא ה) מה פסולתה פסולה שלא לשמה [ד] אף היא פסולה שלא לשמה: מוסרם נדבה. ההפך מעות למנחת כוטה [ה] וזהו המעות יותר מן השעורים ופלו לנדבה היינו לשלש פשרה שזרות שחיו בצמקדק והיו נותנין צדן אמת מעות וצמקיה מנחת בעל היו קונון מהן כדכשי לעולות הכשר לשם והעורות לללנהיים וקרי לה נדבה ציבור: עון חביב כה. מוכרת עון וצמקתא נמי בכחיה ואותה נתיב ללל שאת את עון. העדה: מה חטאת מוסרם נדבה. בלאמר צליהי ולד חטאת צמקתא מתמורה (דף צג. ו) מדרש דרש יהודיע הדין כסף חטאת וכסף פסולת להניס יאסיו דבר אשם חטאת וממנות חטאת כדכשי לשם [ו] ועורות להניס: צמקתא חביב [ויקרא ה] ולא דע ואשם ושא עונו: וזו היא שביב וזו היא ציאה. מוסרם צמקתא צמקתא כהניס) מה ציאה חולך וקולאס וטח וטחיל ושבוע. אלמא מבינין [א] חט' ו' ואש' ב' ללא דמו המיכות האילי ושיהס לשון ציאה צמקתא חט' ו' לשנות אחרים אלל זה עיקר: משעור דשמיעתא. דשמיעתא חטאת היא: חטאת חטאת חטאת [ח] דכביב כה'.

ואין דנין עונו מעון
 ט' תנא דבי ר' ישמעאל
 זו היא שיביה זו היא
 עונו מעון דשמיעת
 גיד ונשא עונו אלא
 למותר נדה הוא לא
 גזירה שורה למחצה
 ו^א * ורשמי אותה לחטא
 שלא לשמה פסולה
 לשמן בין שלא לשמן
 חוטא ומנחת קנאות
 מולין חטא טעמא
 היא ה"נ הא כתיב ב
 כתיב ביה הוא ^א
 הקטרת אימורין הוא
 אשם לא נאמר בו ה
 אימורין הוא עצמו
 כשר ואלא הוא למה
 רב ^א אשם שניתק לו
 לשום עולה ^א ניתק אי
 הוא בהוייתו יהא א
 שקמצה שלא לשמה
 להחיר דה תחירה וכן

לעולה דעדיין קא אשם עליו וצעי עקירה דלישחטיה כהדיא לשם עולה
דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא ממכר: **דאמר קרא הוא כהיין**
הוא ב' פסוק הוא: **פסוקא**. מהקטיר ושיריה אין נאכלין: **להסיר**. חדש:
מזיר טמא מביא אשם להכשיר למנין מזירות טהרה כדמצי
והביא כשם בן שמו לאשם והימים הראשונים יפרו וגו' (מנצח: ו)
אשם
שלא קראו כתר רחמנא הוא ורי תימא ליפלו שאלו תאשטריה מיניה ב'
לגלויי אהורא דאשם דלא מעבכ כהור דפקח דפ"ק דזבחים (גס וז אס)
הקטאת אתא לגלויי אהורא דנמנת חוטא ומנמת קנאות דמעבכ דרד'
הוא דריש בת"כ הוא קרב ואין תמורתו קריבה ולמעט תודה ואלו מצי'
ולמינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלא שכבש הוא עס שם ה'
(לה') דריש בת"כ למעוטי אשם מזיר ואשם מזורע מנפק שקלים: **וא**
הוא פרע לשטטא לשם אשם נהורא דלשכמתא ענמלא הוא: **וא**
אימורין קא דריש והקטיר אותם הכהן המזבחא אשה לה' אשם הוא (ויק'
עקיקא) אשם הוא אשם אשם (לה') הוא " (הוא) קרב ואין תמורתו
אשםשם מזיר ומזורע מנפק שקלים: **אשםשם** שניתיא דרעייא ושחמ'
מזורע דפרק אלו קדשים (גס וז אס דף ע"ה) דמזיר דכל שם
כשר אכתי הא דתיא בפסחים בסקו אלו דברים (דף ע"ה) אשם

הוא חרופה יכול שאני מרבה אשם נזיר ואשם מצורע ת"ל הוא וא"ת לגבי מאי מרבה
זה למה לי קרא לרבות אשם גזילות ואשם שפחה חרופה פשיטא דהא כתיב בהו איל

ד.

חמאת קרייה רחמנא. לפי טעם

חַמָּתָה קרייה רחמנא. לפי טעם זה לא היה צריך ללמוד צפ"ק
 דזכרים (דף ח: ב) דשמעת הקול כמה הולד וצמקנה
 ששמעתין לא קאי אלא יליף לה מדמכחי הולד: **מאי** נפקא מינה הלא
 תנא רבי יצחקא א"ר (שו"ת דף פ) ופרקינן המפלת בהן (דא

[illegible]

ממע דליפין עיכוצא כחטאת
דכתיב זה היא כלן ופברק קמא
דזכמים (דף י:) בשני מקומות [ג] רבי
אליעזר אומר ק"ח האשם אמר לו
רבי יהושע חטאת ואמר זה היא
שחטתה כ' עד הסם חטאת טעמא
מאי דכתיב זה היא ותימה דהסם
בהיא פירקא [ד] (סו י:) אמר קמא
מן הפסם והטעמא [ה] לית דידן מקראי
אחריני ומיך ה"ר חיים לך לחטאת
שחטתה לשם עולה וחד לחטאת
[ו] שחטתה לשם חטאת מיר ומזרע
וקיא לפירושא א"כ מאי פריך לעיל
לשם חטאת מיר ומזרע ומוקרא
כשירה ומלה מסוס דכתיב זאת
תורת החטאת תורה אחת לכל
חטאות וס דוחקים דכנח דריש גויא
לעבד היינו הוא דכתיב שצטיר שוא
מסוס דחייב צ"מ דזכמים (דף י:)

אין (א) כשרין למה הן באין ואמרין מזינו בבאין לאחר מיתה שהם שערין ואינם מרזין וזהם שהביאה מטעמה וממה יצילו יורשה' ופירש' וזהם מטעמה נקבה דהוי גופה לא קרבה מותרה אלא שערין ופירש' כגון פירש' שמי מטעות לאחריות הוא דפסל רחמנא אלא שערין נשאר דהוי זכר והוא גופיה קרב עולה למוטרו לימכר ואמר שמה לא ילפינן יחד מנשאי ועוד י"ל דהוא נשחטת אמה וזכר לא קנז אלא פסחא לא הוא דרשני הכי (ד) א"י הוא [הוא] הכי (ה) ללמוד הקברות אימורים. וזה דמכין (ה) קורש קדשים ופירש' נשחט בגפון ופרק קמא דחזשים (גס וזה שם) פירש' כגונטרס דלא קרבה כגון מטעמה הוא אשם הוא ואע"ג דכבש אשם הוא אשם אשם קרבה כפריש' כפרשט וזה תהיה גבי אשם מזורע כי כחטאת (א) כחשם (א) הוא אמה י' כדבריו הוהו. משמע דאשם דכבש לאחר הקטרת (א) ולא כספריה דגרסי בפרק ואלו קדשים (תמורה ד' א:) במילתיה דרבי יצחק דלכפוף מוקי' ליה לדרבנן הוהו ועוד דכבש' דרש' ליה למטוין אשם בשך ועושה. הא תימא אמאי כשר לעולה הוא אמרין אמה ממה נאשם רועה וזי מומה אימ' למחילה אכל דיעבד דק קמא דשבוט (דף יג.) אשם שמתו בעליו או שנחכפרו

שמאל מאוורא דהא במנחת קנאות נמי לא כתיב הוא במקום עבודה ותיירץ משי"ח דנהי מיירי גבי קרבן דכתיב בההוא והביא את קרבנו וגו' וא"ת והא כתיב כי כחטאת האשם

**עין משפט
נר מצוה**

ז א מ"י פ"ה מהל' פסוק"מ
הל' טו:

ח ב מ"י פ"ד מהל' פסוק"מ
הל' טז:

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible]

(ג) לכאורה היאך משכחת לה זבח
ס' זבחים דף ה ע"ב:

הוא חרופה יכול שאני מרבה אשם נזיר ואשם מצורע ת"ל הוא וא"ת לגבי מאי מרבה
זה למה לי קרא לרבות אשם גזילות ואשם שפחה חרופה פשיטא דהא כתיב בהו איל

חטיו שלא לשמו ואולי דלחר שנתכפרו בעלים באחר כיוון דפסול לשמו פסול גמי שלא לשמו אם לא דיעתק. (ג) לכאורה היך משכחת לה וצח
ו מתפרשים נחבז לפסול וע"ש בתמורה דף יט. ד) נראה לד"י בהדיא פירחא בגמי דמן הפסח וכו'. ועי' מוס' וצמחים דף ט ע"א: